

5. Finalizarea celei de-a cincea extinderi a Uniunii este asigurată

Acordul politic obținut la Bruxelles prevede un volum total al bugetului comunitar pentru perioada 2007 – 2013 de 862,4 miliarde Euro, echivalentul a 1,045% din VNB al statelor membre. Cea mai mare parte a fondurilor este destinată politicii agricole comune (362 miliarde Euro, dintre care 293 miliarde Euro pentru plăți directe și măsuri de piață, iar restul de 69 miliarde Euro pentru dezvoltarea rurală) și politicii regionale și de coeziune (308 miliarde Euro). Cele 10 țări central și est-europene și-au apărut interesele cu multă convingere, au refuzat consecvent propunerile care nu le avantajau și au primit un total de 157 miliarde Euro. Premierul polonez Kazimierz Marcinkiewicz nu a acceptat acordul până când țara sa nu a primit patru miliarde de Euro în plus pentru politica regională. Pentru prima dată, cadrul financiar multianual al UE include cele 10 noi state membre precum și România și Bulgaria, care urmează să adere în 2007.

România va beneficia, pentru cei șapte ani avuți în vedere, de 29,2 miliarde Euro repartizați, în principal, pentru politica regională și de coeziune (17,3 miliarde Euro) și politica agricolă comună (11 miliarde Euro, dintre care 5,3 miliarde Euro pentru plăți directe și măsuri de piață, iar 5,7 miliarde Euro pentru dezvoltarea rurală). Restul de aproximativ 0,9 miliarde Euro se va împărți între securizarea frontierelor (aproape jumătate) și finanțări directe la bugetul de stat (sub formă de ajutor financiar în primii ani după aderare). Defalcăt pe ani, în intervalul 2007 – 2009 România va primi câte 3,6 miliarde Euro anual, iar din 2010 până în 2013 câte 4,6 miliarde Euro în fiecare an. De menționat că Guvernul României a aprobat, la finele lunii decembrie 2005, Planul Național de Dezvoltare (PND) pentru perioada 2007 – 2013, suma totală necesară pentru implementarea acestuia, estimată de Ministerul de Finanțe, fiind de 58,7 miliarde Euro, din care 43% vor proveni de la bugetul UE.

Pentru a facilita absorbția fondurilor structurale și de coeziune, Consiliul European a stabilit introducerea unor mecanisme de flexibilizare a aranjamentelor financiare, care constau în mărirea de la doi la trei ani a duratei de finanțare a unui proiect, creșterea plafonului de cofinanțare europeană a proiectelor la 85%, includerea TVA-ului nerambursabil în categoria cheltuielilor considerate eligibile și posibilitatea transferului voluntar a până la 20% din fondurile destinate plăților directe din agricultură către dezvoltarea rurală. O altă noutate se referă la crearea, la propunerea

Comisiei Europene, a Fondului pentru Ajustarea Efectelor Globalizării, cu o valoare anuală de 500 milioane Euro.

Acordul politic obținut la Consiliul European din decembrie 2005 asupra bugetului multianual pentru intervalul 2007 – 2013 va trebui confirmat printr-un acord interinstituțional ce urmează să fie negociat în următoarele luni între Consiliu, Comisie și Parlamentul European, document ce va fixa cadrul normativ al execuției bugetului comunitar. Reacțiile rezervate cu care eurodeputații au primit prezentarea bugetului făcută de Tony Blair în plenul PE, la 19 decembrie 2005, au fost confirmate la 18 ianuarie 2006, când Parlamentul European a adoptat, cu o largă majoritate (541 voturi pentru, 56 contra și 76 abțineri) o rezoluție prin care respinge decizia politică a Consiliului European și solicită renegocierea atât a creditelor de angajamente cât și a cheltuielilor. Europarlamentarii au apreciat că decizia Consiliului European din decembrie 2005 *„privilegiaza interesele naționale în detrimentul dimensiunii europene a bugetului UE... limitându-se la finanțarea politicilor comune tradiționale și la redistribuirea fondurilor..., fără să dea Uniunii posibilitatea de a face față unor noi sfidări”*.

Rolul Parlamentului European este unul esențial, deoarece acesta are ultimul cuvânt în ceea ce privește cheltuielile neobligatorii din bugetul UE, în timp ce Consiliul dispune de decizia finală în privința cheltuielilor obligatorii (*cheltuielile obligatorii sunt cele ce decurg direct din prevederile Tratatului UE sau din acte normative decise în virtutea acestuia, în timp ce cheltuielile neobligatorii se referă la restul angajamentelor Uniunii, cum sunt cheltuielile administrative sau cele pentru politicile noi; chestiunea clasificării cheltuielilor din bugetul comunitar nu a fost însă niciodată tranșată definitiv, Curtea de Justiție a UE evitând să se pronunțe, estimând că o astfel de clasificare ține de aprecierea instituțiilor comunitare, ceea ce face ca stabilirea lor să se facă printr-un acord interinstituțional, ultimul de acest fel datând din 1999*).